FORMACJA I KATECHEZY

02

Filary naszego Zgromadzenia:

Gregor Lenzen, C.P.

Modlitwa, ubóstwo samotność i pokuta.

Jubilaeum

Jubileuszowy rok trzechsetlecia założenia naszego Zgromadzenia jest szansą do refleksji nad podstawami naszej duchowości i zaangażowania w naszą misję. Przy tej okazji, dziękujemy za charyzmat naszego Założyciela, św. Pawła od Krzyża, któremu Bóg powierzył specjalne zadanie w Kościele.

Nikt z nas nie mógłby być drugim Pawłem od Krzyża. Każdy człowiek jest wyjątkową istotą, którą Bóg obdarza indywidualnymi cnotami i talentami. Jednak w charyzmacie, który otrzymał Paweł Danei w XVIII wieku we Włoszech, zawarte zostały podstawowe elementy niezbędne do życia założonej przez niego wspólnoty. Bez tych „filarów” nasze Zgromadzenie by nie przetrwało. Dlatego chciałbym zaproponować refleksję na temat „modlitwy, ubóstwa, samotności i pokuty” - podstawowymi filarami założycielskimi naszego Zgromadzenia.

Rozpocznę od wyjaśnienia korzeni filarów charyzmatu naszego założyciela, aby później zadać pytanie, jakie znaczenie mają te pojęcia w życiu pasjonistów na całym świecie na początku XXI wieku.

We wstępie do pierwotnej wersji swojej Reguły, Paweł Franciszek w roku 1720 opisuje niektóre z podstawowych źródeł natchnienia, które dał mu Bóg: ***„mniej więcej dwa lata po tym, jak mój umiłowany Bóg natchnął mnie do pokuty”*** kontynuuje***: „zostałem powołany do noszenia skromnej czarnej tuniki (...)”***

Ponadto wielokrotnie odnosił się do silnego pragnienia życia w samotności. Ujął to dosłownie ***„w każdym miejscu, gdzie jestem oddaję się samotności, aby przyjąć zaproszenie miłości od mojego Boga, który swoją nieskończoną dobrocią wezwał mnie do opuszczenia tego świata”***.

Wezwanie do życia w ubóstwie i pokucie w samotności z Bogiem - to był pierwszy silny impuls dla naszego założyciela do rozpoczęcia życia duchowego. Później dodał wewnętrzne pragnienie: ***„gromadzić towarzyszy, być zjednoczonym, aby szerzyć w duszy świętą bojaźń Bożą; to jest główne pragnienie.”***

Młody Danei odnalazł te podstawowe źródła inspiracji opisane powyżej w biblijnym obrazie „życia apostołów”. W „Informacjach o Zgromadzeniu” z 1747 roku, w których św. Paweł od Krzyża wyjaśnia cele i strukturę swojego młodego zgromadzenia, pisze: ***„Ich życie nie różni się od życia apostołów, a nawet całkowicie z nim harmonizuje. Ich styl życia, który był normą w Konstytucjach, to próba ukształtowania człowieka na obraz Boga, na obraz całego apostolstwa, męża modlitwy, oderwanego od świata, rzeczy, od siebie; który zgodnie z prawdą może nazywać się uczniem Jezusa Chrystusa, stać się zdolnym do zrodzenia wielu dzieci dla nieba i który nawróci się ku jego chwale i czci”.***

Dla św. Pawła ten ideał życia apostolskiego harmonijnie łączy oba elementy kontemplacji i działania. W ścisłym odniesieniu do Ewangelii według Marka, opisujący powrót uczniów z ich misji,

pisze w „Informacjach o Zgromadzeniu” z roku 1768: *„Kiedy wracamy do domu zakonnego po posługach apostolskich, powinniśmy wycofać się w większą samotność, aby* na nowo nabrać ducha w świętych ćwiczeniach duchowych, zgodnie z napomnieniem udzielonym Apostołom przez Jezusa Chrystusa: **requiescite pusillum**” (Mk 6: 31).

Życie Pasjonistów, jak również każde życie poświęcone Bogu, jest drogą naśladowania Chrystusa. Do fundamentalnych elementów życia pierwszych uczniów Chrystusa należało przebywanie blisko Pana na głoszeniu Słowa, modlitwie, ubóstwie apostolskim, pokucie, a także na misji.

Dzisiaj, gdy rozważamy cztery „filary” naszego Zgromadzenia: samotność, modlitwę, ubóstwo i pokutę, ostatecznie odnosimy się do prawdziwej istoty bycia uczniami Jezusa Chrystusa.

Jubileuszowe motto „**Odnowa naszej misji**” ma być punktem wyjścia dla procesu odnowy w naszym Zgromadzeniu. Procesu, który pomaga ożywić nasz charyzmat i uczynić nas wspólnotą uczniów-misjonarzy we wszystkich częściach świata.

Samotność nie w sensie izolacji, ale jako miejsce do nawiązania na **modlitwie** intymności z Bogiem.

Ubóstwo nie w sensie nędzy, ale jako doświadczenie wolności i podstawa autentycznej posługi głoszenia Słowa.

Pokuta nie jako samobiczowanie, ale jako wyraz ciągłej i autentycznej postawy nawrócenia.

Każdy z tych filarów naszego życia jako Pasjonistów pomoże nam w procesie odnowy, zachowując dzięki temu, swoją ponadczasową ważność. To nie przypadek, że nasz założyciel pod koniec życia, w swoim Duchowym Testamencie, przypomniał jeszcze raz te filary, które ukształtowały jego drogę i nadal będą kształtować jego wspólnotę: ***„Przede wszystkim [...] polecam w Zgromadzeniu zawsze pielęgnować ducha modlitwy, ducha samotności i ducha ubóstwa. Zapewniam, że jeśli będą zachowane te trzy cnoty, Zgromadzenie „będzie świecić jak słońce w oczach Boga i narodów”.***